

A tegnapi város

[2012. december]

BEKÖLTÖZÉS

Beköltözhetnél hozzám. (Legalább egy délutánra.) Hiszen ez a lakásom.

Ez itt a kamra: a polcokon málna- és baracklekvár, néhány üveg tavalyi szilvakompót, a vászonzsákban teafű, egy tálon friss zöldség, de a dobozban nincs krumplics, a bor már elfogyott.

A konyhában őszi illatok emléke. A székek az asztal alá húzódtak, nem remeg morzsa az abroszon, igaz, az abrosz a fiókban. A kések példás rendjét ne kérdezd: élük nem érintheti a délután feszes bőrét. S bár nem hevernek mosatlan edények a kagylóban, a vízszámláról ne kérdezz!

A fürdőszoba ajtója csukva. Ha kinyitnád, minden fehér és kék. A tükörben megnézhetnéd magad. Biztosan elámulnál. A törülközők összehajtva, a tusfürdő a kád szélén, a fésű a tükör előtt, a víz a csapban hűs vagy forró. Ahogy te szeretnéd. Itt minden téged vár: megfürödhetsz, ha eljön az idő.

Az ott a hálószoba. Ott alszom, ölelek és ölelek, Krisztus keresztjét szóltatom, ha már hosszú az alkony, s hajnalra befűjja az ablakokat a hó. A csukott szekrényektől ne félj! A frissen mosott ruhák illata engem őriz: aki valaha lehettem volna.

Lépj be! Ez itt az én szobám. A televízió még új, bekapcsolhatnád, hogy megkeresd kedvenc műsorod. Ezek képes albumok – szindbádi valószínűtlenségek. Ne nyisd ki, ne lapozd fel őket: óvd magadban s bennem a délutánt!

Inkább nézd a könyveket! Levehetnél néhányat a polcra. Olvass bele, gondolom, s mosolyognál, ha tetszik. Magaddal is vihetnél párat, hogy végigolvasd, és majd hosszan beszélgetnénk, melyik lila, és miért halványzöld.

Az íróasztalom biztos, nem értenéd: rendezetlenségét piros lámpám fénye ellensúlyozza olykor. Itt dolgozom, tulajdonképpen itt élnék. De mi lenne, ha most inkább leülnél a díványra? Helyezkedj el kényelmesen, mondanám, mindjárt hozom a teát, a kávé, esetleg bort a boltból.

Talán kissé zavarban lennél: nem értenéd, miért ez a körültekintő készülődés. A tekintetemből olvashatnál, tétova mozdulataimból, de elméretezem az arányokat. Végül óvatosan hátrább húzódnék, hisz kocsonyásodik közöttünk a csend, mint odakint az alkony. S szemedben, jaj, szemedben menekülnek a szarvasok.

OLVADÁS

Nem leszel sóbálvány, de ne nézz vissza! Mindened összecsomagolva, bőröndjeid az ajtó előtt. Elengedlek, hogy ölelhess, szülhess. Mint bennem hiányodat.

Szavak helyett zörejek, végül csend helyett némaság. Árnyék a ház, az udvar éjszaka. Szétszórom mindenünk: elnyeli mély folyó. Sűrűn havazik: olvadsz, akár tenyeredben a friss hó.

A TEGNAPI VÁROS

Ne írd e-mailt, sms-t, ne telefonálj! Ajtómon ne kopogj! Asztalom ne kívánd!

Kulcsra zárom a szombatot – így leszek fölösleges. Így enyém a tegnapi város, hol az utcán nem járnak angyalok, s a korzón szél fúj át.

És mégis, mégis! Szemközt a táguló éjszakával: illatod kísért, nem hagysz magamra, pedig teret, házat, csukott ablakot szeretnék hiányodból, meleg takarót. A semmi lennék, ha már örök bolyongásomban velem tartasz, csak ne gondold rám, türtöztess magad! Engedd: szokjon hozzám a félelem!

TÜRELMES KERTEK

„A végső villanásra
Vár pislogó szemem.”

(Tomas Venclova)

Nem engedsz túl a sövényen, a fákon. Óvod bennem a fényt, mint gyökerek a nedvet. Némán szemléled vergődésem: riadt vagyok, mint nagyszárnyú madár.
Széllel üdítesz, vízsugárral fürdetsz. Azt akarod, hogy éljek. S bár estére mosolyod holdfogyatkozás, nem csüggedsz.
Még velem vannak türelmes kertjeid.

ÍGY ÉLEK

Tenyered vonalát érzem, ahogy szelíden terelgetnél, de nem tükrözlek, nem tükröződöm, s ez az eltérés már panaszra ad okot. Zavarni kezd a folytonosság egyhangúsága, pedig apró elmozdulásokban különbségeinkre lelhetnél. Bizonyos mértékben ezért hálás vagyok. Az is lehet, határtalanul.
Halványodom, akár kondenzcsík az égen.

SZÁMVETÉS, REGGEL

Hajnalban kelek. Hideg tusfürdő, langyos kávé tejjel. A pirítós íze kesernyés. Az edények halma, a szekrények nyugalma tegnapi részleteket idéz. Egy arc: talán az arcod. Hangok és illatok, de nem állnak össze renddé. A józan robot illúzió marad, akár a tűnedező járókelők és az elsuhanó autók színe az ablakon túl.
Így indulok. Kezemben üres táská. A kulccsal kettőt fordítok, gondosan zsebembe teszem. Nem látja senki, merre megyek a lifttel. Hol van irgalmas angyalod?

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Borsodi L. László

Látó Szépirodalmi Folyóirat